

Arrest

nr. 323 822 van 24 maart 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 november 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 oktober 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. PARMENTIER *loco* advocaat E. MASSIN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, diende een verzoek om internationale bescherming in op 16 september 2022.

1.2. Op 11 oktober 2023 werd verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Pashtu machtig is. Zijn advocaat was aanwezig tijdens het persoonlijk onderhoud.

1.3. Op 30 november 2023 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Met zijn arrest van 30 mei 2024 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna 'de Raad') de beslissing van de commissaris-generaal van 30 november 2023.

1.5. Verzoeker werd op 20 augustus 2024 opnieuw gehoord door het CGVS, bijgestaan door een tolk die het Pashtu machtig is. Zijn advocaat was daarbij aanwezig.

1.6. Op 9 oktober 2024 nam de commissaris-generaal de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van origine Pashtoun te zijn. U bent soennitisch moslim. U bent afkomstig uit het dorp Salarzai, district Mazar-e Sharif in de provincie Balkh. U ging tot de tiende graad naar school. Uw vader was sergeant bij het nationaal leger en was werkzaam in het educatief centrum. Hij moest soldaten trainen en opleiden. Ook een aantal andere van uw familieleden werkten voor de overheid. Uw paternale oom M. was inlichtingenofficier bij het nationaal leger. Uw andere paternale oom, H., werkte in de grensregio bij de nationale politie. Een aantal van de neven van uw vader werkten ook bij het nationaal leger.

Twee à drie dagen na de machtsovername vertrok uw vader van zijn werkplaats in Uruzgan naar jullie dorp. U stond onderweg met hem in contact, maar nadat hij in Kandahar was, hoorde u niets meer van hem. Uw paternale oom M. werd op de negende of tiende dag na de machtsovername door de taliban gedood in Mazar-e Sharif. Uw andere paternale oom H. vertrok naar Iran. De neven van uw vader verlieten ook Afghanistan. Op de achttiende dag ontving u een dreigbrief van de taliban. Drie à vier dagen hierna besloot u Afghanistan te verlaten. U liet uw jongere broers achter bij uw zus en vertrok.

Één jaar en vier maanden na de val werd het lichaam van uw vader gevonden. Hij werd gedood door de taliban. Een maand hierna regelde u het vertrek van uw broers uit Afghanistan.

Na een reis van ongeveer een jaar, via onder andere Iran en Turkije, kwam u omstreeks 15 september 2022 aan in België. U diende uw verzoek om internationale bescherming in op 16 september 2022.

Ter staving van uw verzoek legde u de volgende originele documenten voor van uw vader: certificaten, twee ANABadges en zijn bankkaart. Van uw oom M. legde u de volgende originele documenten voor: twee badges, certificaten en zijn bankkaart. Daarnaast legde u foto's voor van uw vader op zijn werk en een foto van uw overleden vader. Ten slotte, legde u de enveloppes voor waarin de originele documenten werden opgestuurd en een USB-stick met foto's en video's. Na het persoonlijk onderhoud stuurde u nog foto's en kopieën van certificaten door van uw paternale oom H..

Bij terugkeer naar Afghanistan, vreest u te worden vervolgd door de taliban omwille van uw vaders vroegere functie bij het nationaal leger.

Op 30 november 2023 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging in beroep tegen die beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) en haalde naast uw problemen met de taliban ook verwestering aan. Op 30 mei 2024 ging de RvV over tot een vernietiging. De RvV was van oordeel dat er verder onderzoek nodig was naar de werkzaamheden van uw paternale oom H. en uw profiel om een correcte en gedegen beoordeling te kunnen maken van uw nood aan internationale bescherming. Op 20 augustus 2024 werd er een tweede persoonlijk onderhoud georganiseerd waarin er werd gesproken over het werk van uw paternale oom H., zijn actuele situatie, de situatie van S., de zoon van uw overleden paternale oom M. en de situatie van uw broers en paternale neven. Ook werd er gepeild naar uw leven in België. Daarnaast legde u nog de volgende documenten voor: werkdocumenten, een certificaat en de taskera van H. en foto's van H. op zijn werk en in Iran.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kon voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, heeft of een reëel risico heeft op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat uw algemene geloofwaardigheid is aangetast door uw verklaringen over uw leeftijd. Bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 16 september 2022 stelde u immers te zijn geboren op [...] maart 2005 en minderjarig te zijn (Registreren Verzoek om Internationale Bescherming (VIB)). Aan deze verklaring kan echter geen geloof worden gehecht, want na medisch onderzoek werd uw geboortjaar aangepast naar 2003. In de bijgevoegde beslissing van de Dienst Voogdij van 10 oktober 2022 staat dat u de dag van het medisch onderzoek op 21 september 2022 ouder was dan 18 jaar, vermoedelijk 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Dat u ten onrechte beweert minderjarig te zijn, doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Vervolgens konden uw verklaringen over de paternale neven van uw vader en uw paternale oom H. die voor de overheid werkten niet overtuigen. Vooreerst dient opgemerkt dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niet vermeld hebt dat uw oom H. en de paternale neven van uw vader ook voor de overheid werkzaam waren (CGVS-vragenlijst d.d. 24.02.2023). Uw verklaring dat u niet gevraagd werd of er een andere persoon van uw familie voor de overheid werkte, volstaat niet (CGVS, p.22). Er kan van u verwacht worden dat u zo'n belangrijke elementen van bij de start van uw procedure spontaan zou vermelden, zeker gezien u wel de werkzaamheden voor de overheid van uw vader en uw andere oom M. vermeldde en u uw vertrek uit Afghanistan hieraan koppelt (CGVS-vragenlijst d.d. 24.02.2023).

Daarnaast kon u over het werk van de paternale neven van uw vader enkel zeggen dat ze voor het nationaal leger werkten (CGVS, p.14-15). Één van hen werkte in Kabul en de andere in Parman (CGVS NPO 20.08.2024, p.14 wordt verder naar verwezen als CGVS NPO 2). S. zou negen à tien jaar in Kandahar gewerkt hebben (ibid.). Gevraagd of u wist wat ze bij het nationaal leger deden, zei u dat u het niet wist en u niet met hen sprak over hun werk (ibid.). U legde ook geen documenten voor in verband met hun werk. Naast het feit dat u het werk van de paternale neven van uw vader niet kon bevestigen door uw beperkte verklaringen en het gebrek aan documenten legde u ook nog eens tegenstrijdige verklaringen af in verband met hun verblijfssituatie. U verklaarde namelijk tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op 11 oktober 2023 dat beide paternale neven van uw vader zich in Turkije bevonden en Afghanistan verlaten hadden (CGVS, p.15, 18). U zei toen dat u drie à vier maanden voor het onderhoud voor het laatste contact met hen had (ibid.). Echter, verklaarde u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud plots dat u hen voor het laatste hoorde toen u zelf nog in Afghanistan was en dat u geen nieuws van hen had (CGVS NPO 2, p.13). U verklaarde dat u niet zeker wist of ze nog steeds in Afghanistan woonden of ze ondertussen vertrokken zijn (ibid.). Wanneer u ermee geconfronteerd werd dat u tijdens uw eerste onderhoud zei dat de paternale neven van uw vader zich in Turkije bevonden, verklaarde u dat het kan dat ze in Turkije of in Iran zijn, maar dat u dit niet weet omdat u hen niet sprak (CGVS NPO 2, p.14). U werd erop gewezen dat u tijdens uw vorige onderhoud verklaarde dat u hen drie à vier maanden daarvoor gesproken had, waarop u zei dat dit niet klopte en u geen contact met hen had opgenomen (ibid.). Gevraagd waarom u dit dan verklaarde tijdens uw eerste onderhoud, zei u dat u het niet wist en u helemaal niet op de hoogte was van waar ze zich bevonden en bevestigde u nogmaals dat u hen niet meer sprak (ibid.). Deze tegenstrijdigheid, waar u geen verklaring voor gaf, heeft dan ook een grote negatieve invloed op de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ook uw verklaringen over het werk van uw paternale oom H. konden niet overtuigen. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud kon u enkel zeggen dat hij aan de grens in Mazar-e Sharif voor de nationale politie werkte (CGVS, p.13-14). In uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u dat H. werkzaam was voor de grenspolitie, de gewone politie en de speciale eenheden (CGVS NPO 2, p.4-5). U zei dat hij dit werk in totaal acht à negen jaar deed waarvan ongeveer drie à vijf jaar bij de grenspolitie (ibid.). Voor de grenspolitie werkte hij in de provincie Farah (CGVS NPO 2, p.5). U zei ook dat hij in Mazar werkte, maar kon niet zeggen wat hij daar precies deed (ibid.). U kon over het algemeen oppervlakkige informatie over zijn werk geven, maar zodra u werd gevraagd wat zijn werk precies inhield, moest u het antwoord stevast schuldig blijven. Gevraagd wat hij bij de grenspolitie deed, zei u dat u het niet wist (ibid.).

U wist enkel dat hij bij de politie Satarman was en dat hij de politiepost en torens moest bewaken en deelnam aan gevechten (ibid.). Wanneer er dan werd doorgevraagd over de gevechten kon u hier niets over zeggen (ibid.). Ook over zijn werk bij de speciale eenheden was u niet op de hoogte (CGVS NPO 2, p.5-6). Daarnaast zei u dat hij opleidingen kreeg, maar u wist niet welke opleidingen (CGVS, p.6). Over zijn uniform zei u dat het uniform van de grenspolitie groen- of geelachtig was (ibid.). Wie de bazen of collega's van H. waren, kon u dan weer niet zeggen (ibid.). U kon vervolgens niets zeggen over zijn wapen of de manier waarop hij de verschillende jobs kreeg (ibid.). Aangezien u drie maanden voor uw tweede persoonlijk onderhoud nog contact had met H. (CGVS, NPO 2, p.6) en er in het arrest van de RvV van 30 mei 2024 (nr. 307 478) duidelijk stond dat er verder onderzoek nodig was in verband met het werk van uw paternale oom H. kon er van u verwacht worden dat u hier beter van op de hoogte was.

Daarenboven legde u meerdere documenten voor in verband met het werk van H. waarop verschillende informatie is terug te vinden. Zo legde u trainingscertificaten voor waarop stond wat voor trainingen uw oom

volgde, wie de trainingen gaf en ook de namen van zijn oversten zijn hierop terug te vinden (zie administratief dossier, groene map, stuk 18, document 10 van stuk 20 en stuk 21). Verder legde u ook een badge van hem voor die afkomstig is van het Afghaans Nationaal Leger (zie administratief dossier, groene map, stuk 20, document 11). Bovenstaande zaken werden door u allemaal niet vermeld. Ondanks dat u verklaarde dat u niet meer kon zeggen over het werk van uw oom omdat hij u enkel over zijn documenten vertelde, kon u dus ook over die documenten amper iets kwijt (CGVS NPO 2, p.10-11). Nog sterker is dat u verklaarde dat u niet echt wist waarover de documenten gingen (ibid.). Over twee documenten (zie administratief dossier, groene map, stuk 20, documenten 1 & 2) kon u zelfs enkel zeggen dat ze van zijn werk waren (CGVS NPO 2, p.3). U wist niet precies wat voor documenten het waren (ibid.). Uw verklaring hiervoor was dat uw oom niet in details over zijn documenten vertelde (ibid.). Aangezien u tijdens uw eerste onderhoud aangaf dat u kon lezen en schrijven (CGVS, p.6) en u tijdens uw tweede onderhoud verklaarde dat uw oom u over zijn documenten vertelde (CGVS NPO 2, p.10-11), kon er verwacht worden dat u beter op de hoogte was van de inhoud van zijn documenten. Zeker aangezien het werk van uw oom één van de redenen is waarom u Afghanistan verliet en niet kan terugkeren. Uw beperkte kennis over de documenten wijst daarnaast ook op een gebrek aan interesse aangezien u de mogelijkheid had om u beter te informeren, maar u dit niet deed. Bovendien blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de **COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude** van 13 september 2024 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20240913.pdf) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

Ook over de foto's die u van H. voorlegde, kon u niet veel zeggen. U kon enkel zeggen of een foto wel of niet op zijn werk genomen was, maar wist over het algemeen niet waar exact de foto's genomen werden of wie er, naast uw oom, mee op de foto's stond (CGVS NPO 2, p.7-9). Daarnaast kan er op geen enkele manier worden vastgesteld op welke plaats, welk tijdstip en in welke precieze omstandigheden de foto's genomen werden. Bovendien moet worden benadrukt dat er aan privé-foto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt getoond. In combinatie met uw beperkte verklaringen omtrent de foto's kon u ook niet bevestigen dat de persoon op de foto's daadwerkelijk uw oom H. is. Ook uit de foto's waarop u samen met H. te zien bent, kan niet worden opgemaakt of jullie familie zijn (zie administratief dossier, groene map, stuk 20, foto's 7 & 8). Ook de taskera die u van hem voorlegde, kan deze vaststellingen niet in een ander daglicht plaatsen (zie administratief dossier, groene map, stuk 22). Het gaat namelijk om een kopie van zijn taskera waaruit bovendien nergens blijkt dat jullie familie zijn. Daarenboven is, zoals eerder al werd aangehaald, ook de bewijswaarde van de taskera bijzonder relatief en volstaat deze dus niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

Vervolgens blijkt uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport **Afghanistan. Targeting of Individuals** van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, UAA COI Query **Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023 https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van mei 2024 <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>) dat personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalde aan dat uw vader en paternale oom M. gedood zijn. Rekening houdend met uw verklaringen en de beschikbare informatie kan gesteld worden dat de problematische situatie van uw vader en paternale oom plausibel is. Wat uw situatie betreft, kan vooreerst worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt echter geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofdte aannemelijk te maken.

U verklaarde zelf dat u geen persoonlijke vijandigheden of conflicten had in Afghanistan (CGVS, p.16). Verder haalde u geen geloofwaardige vervolgingsfeiten aan ten aanzien van u of uw familie in de periode die volgde. Zo verklaarde u dat de taliban overal in het land de macht had en u een dreigbrief opstuurde waarin u werd gevraagd uzelf over te leveren. Als u dit niet deed, zou u worden gedood. In de brief werd volgens u ook expliciet verwezen naar uw vaders functie bij het leger (CGVS, p.16, 20). U stelde dat dit de algemene handelwijze van de taliban was, met name dat de taliban ook de familieleden van mensen die voor de

overheid werkten, doodde (CGVS, p.17). Eerst stuurde de taliban een dreigbrief en dan werd de persoon in kwestie gedood (ibid.). Echter, kon u hiervan geen voorbeelden geven (ibid.). Uw beschrijving lijkt weinig genuanceerd en stemt niet overeen met de bij het CGVS beschikbare informatie en u kon uw afwijkende verklaringen ook niet aannemelijk maken.

Het is hoe dan ook niet aannemelijk dat de taliban u, terwijl zij overal in het land de macht hadden, nog een dreigbrief stuurde. Door de dreigbrief gaven ze u bovendien de mogelijkheid om uzelf in veiligheid te brengen en het land te verlaten (CGVS, p.16-17, 20-21). De dreigbrief die u voorlegde was verder te slecht leesbaar om er een degelijke vertaling van te verkrijgen (zie administratief dossier). Er kon enkel uit worden opgemaakt dat M. G., zoon van G. M., gevraagd werd zich aan te melden bij de Strafcommissie van het Islamitische Emiraat (ibid.). Anders zou hij geen recht van klagen hebben (ibid.). Opvallend hieraan is dat de brief – in tegenstelling tot uw verklaringen – niet aan u maar aan uw oom M. G. lijkt te zijn gericht. Wanneer u hiernaar werd gevraagd, zei u enkel dat dit niet kon omdat uw naam en de naam van uw vader op de dreigbrief stonden (CGVS NPO 2, p.17). U legde dus geen bewijs voor van een dreigbrief die aan u was gericht. In verband met de dreigbrief moet worden opgemerkt dat er vervalste talibanbrieven verkocht worden aan verzoekers om internationale bescherming om hun vluchtrelaas te ondersteunen. Ook de door u neergelegde dreigbrief kan vervalst zijn of enkel en alleen zijn opgesteld met het oog op uw verzoek. Zie ook de **COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude** van 13 september 2024 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20240913.pdf).

Naast de dreigbrief ontvingen u of uw broers verder geen andere bedreigingen (CGVS, p.16-17, 21). Na uw vertrek verbleven uw broers nog meer dan een jaar zonder problemen in uw dorp in Afghanistan (CGVS, p.7, 21). Als verklaring voor het feit dat er na de dood van uw vader niets meer gebeurde, zei u dat niemand problemen kon krijgen omdat uw vader er niet was (CGVS, p.21). Hiermee bevestigde u dan weer bovenstaande algemene achtergrondinformatie in verband met familieleden van voormalige leden van het nationaal leger. Ook de zoon van uw vermoorde paternale oom M. zou nog steeds in Afghanistan verblijven (CGVS NPO 2, p.11-12). Bovenstaande elementen hebben een negatieve invloed op de geloofwaardigheid van uw migratiemotieven en vrees bij terugkeer naar Afghanistan.

Uw oom H. zou wel bedreigingen van de taliban hebben ontvangen (CGVS NPO 2, p.6). Er dient eerst en vooral herhaald dat het CGVS – zoals hierboven beargumenteerd – geen geloof hecht aan uw verklaringen over de werkzaamheden van uw oom H.. Ook uw verklaringen over de bedreigingen door de taliban die zouden zijn voortgevloeid uit zijn werkzaamheden kunnen niet overtuigen. Zo stelde u dat uw oom H. in Iran telefonisch bedreigd zou zijn door de taliban (CGVS NPO 2, p.6). Echter, werd hij al sinds zijn vertrek uit Afghanistan telefonisch bedreigd (CGVS NPO 2, p.6-7), maar zei u hier niets over tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud. Uw verklaring hiervoor was dat er tijdens het eerste onderhoud geen vragen over werden gesteld waardoor u er niet over sprak (CGVS NPO 2, p.16). Echter, werd er ook tijdens het eerste onderhoud over uw oom en zijn verblijf in Iran gesproken en had u nog steeds contact met hem (CGVS, p.13-14). Het feit dat uw oom nog bedreigingen van de taliban ontving, is een belangrijk element waarvan verwacht kon worden dat u dit zelf zou aangeven. U kreeg hiervoor tijdens het eerste onderhoud voldoende mogelijkheden.

Zo werd er u gevraagd om alle redenen te geven waarom u uw land verliet en waarom u niet kan terugkeren (CGVS, p.16-17). Ook werd u meerdere keren gevraagd of u alles kon zeggen (CGVS, p.16-17, 23). Over de inhoud van de telefoontjes kon u dan weer enkel zeggen dat de taliban uw oom zei dat hij gedood zou worden als hij ooit werd opgepakt (CGVS NPO 2, p.15). U wist niet door wie precies van de taliban uw oom gebeld werd (ibid.). U vermoedde dat hij misschien verklikt werd door dorpelingen en de taliban hem verweet dat hij voor de voormalige overheid werkte, maar u kon dit niet met zekerheid zeggen (ibid.). Het is niet geloofwaardig dat u hier niet beter van op de hoogte was aangezien u nog contact had met uw oom en uw broers bij hem in Iran verbleven (CGVS NPO 2, p.15). Het is verder opmerkelijk dat uw oom in jullie laatste gesprek niets zei over de bedreigingen en dat u ook niet weet waar uw oom momenteel is (CGVS NPO 2, p.6-7, 9-10, 12, 15). U slaagde er dan ook niet in om de telefonische bedreigingen aannemelijk te maken. Van de neven van uw vader – wiens werkzaamheden u evenmin aannemelijk kon maken – kon u dan weer niet zeggen waar ze zijn en of zij ooit problemen gehad hebben omwille van hun werk (CGVS NPO 2, p.14). Verder zou er niets meer gebeurd zijn na uw vertrek uit Afghanistan (CGVS NPO 2, p.17). Bovenstaande elementen hebben verder een negatieve invloed op de geloofwaardigheid van uw eigen vrees in geval van terugkeer naar Afghanistan.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen slaagde u er niet in uw problemen met de taliban aannemelijk te maken. Bijgevolg kunt u niet aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele of gegronde vrees voor vervolging, in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Wat betreft de correcties die uw advocaat het CGVS bezorgde op 30 oktober 2023 als reactie op de notities van het eerste persoonlijk onderhoud, wordt opgemerkt dat deze niets veranderen aan bovenstaande vaststellingen. Het betreft immers een element dat niet ter discussie staat noch ter sprake komt in deze beslissing.

De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming neerlegde, kunnen deze vaststellingen niet in een ander daglicht plaatsen. De documenten in verband met het werk van uw vader en uw paternale oom M. en hun foto's en video's ondersteunen enkel uw verklaringen over hun werk. Dit zijn elementen die in deze beslissing niet in twijfel werden getrokken. De documenten en foto's in verband met het werk van H. en de dreigbrief werden hierboven al inhoudelijk besproken.

Waar u in uw verzoekschrift van 9 januari 2024 uw verwestering en verblijf in België hebt aangehaald als vrees en waar u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde dat u graag in België wilt blijven omdat u hier de regels, de taal en de omgeving ondertussen kent (CGVS NPO 2, p.17), dient opgemerkt dat uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van mei 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-05/2024_CG_AFG_Final.pdf), **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de **COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban** van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen.

Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

*Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van **de perceptie verwesterd te zijn**. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien*

van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot 18-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. U stelt dat u tijdens de periode dat u in Afghanistan leefde tot de negende graad naar school ging en koranlessen volgde (CGVS, p.5-6).

Bijgevolg dient besloten te worden dat u door uw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij uw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen.

Daarom kan niet worden aangenomen dat u, na een verblijf van twee jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Daar waar kan worden aangenomen dat u tijdens uw verblijf in België kennis heeft gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toont u evenwel nergens concreet aan dat u deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd heeft, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van uw identiteit en morele integriteit en dat van u niet meer zou kunnen worden verwacht dat u er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de taliban en de conservatieve geleidingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toont u in concreto aan dat u gedurende uw verblijf in België kenmerken of gedragingen heeft ontwikkeld die u moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor u bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de taliban in het bijzonder.

Dat u in België de taal leert en de regels volgt (CGVS NPO 2, p. 17), toont aan dat u zich aanpast aan de omstandigheden van uw verblijf alhier, maar toont niet aan dat u zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in uw hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van uw identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat u deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied

louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig **artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet** wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van mei 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de **EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 2 februari 2024 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de periode na de machtsovername, tussen 19 augustus en 31 december 2021, het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023 en 2024.

In de periode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreerde UCDP in totaal 713 burgerslachtoffers (bij 420 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Meer dan een vijfde van deze slachtoffers (144) viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front en het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, die voornamelijk in Panjshir en aangrenzende provincies plaatsvinden. Daarnaast wordt er melding gemaakt van aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten, voornamelijk in Kabul en in de noordoostelijke provincies. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024 geen burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP.

Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED registreerde in de periode van 1 juli 2022 tot 12 februari 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakhshan en Baghlan. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38) en Baghlan (31).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel

48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is

van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekeerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt**(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een dertelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, **EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City** van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de **EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 2 februari 2024

2024 02 EUAA COI Query Response Q13 Afghanistan Major legislative security related and humanitarian developm (europa.eu) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, van de artikelen 48 tot en met 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de Vreemdelingenwet'), van de motiveringsplicht die is vastgelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht, het "algemene beginsel van behoorlijk bestuur en van zorgplicht".

Verzoeker betoogt met betrekking tot zijn leeftijd dat er weliswaar een leeftijdstest is verricht die zijn beweringen tegenspreekt maar dat hij de resultaten van deze test betwist. Hij vestigt de aandacht vervolgens

op het debat over de schatting van de leeftijd door middel van botonderzoek en stelt dat deze methode unaniem bekritiseerd wordt door vele juridische en wetenschappelijke auteurs die de betrouwbaarheid ervan in twijfel trekken. Hij citeert een resolutie van het Europees Parlement over MENA in 2013 en stelt dat hij daarom bescherming moet krijgen op grond van artikel 48/4 § 2 van de Vreemdelingenwet. Hij stelt verder dat de Orde van artsen op 20 februari 2010 over deze kwestie heeft gepubliceerd en citeert een Franstalige verklaring op www.ordomedic.be en stelt nog dat talrijke wetenschappelijke rapporten bewezen dat trauma ook de groei van een individu kan beïnvloeden en dat het Platform Minderjarigen in Ballingschap in dit verband talrijke onderzoeken citeert.

Vervolgens gaat verzoeker in op het werk van zijn vader en ooms. Verzoeker meent dat het CGVS onterecht suggereert dat hij weinig informatie heeft onthuld over het werk van zijn vader en ooms. Hij wijst erop dat zijn oom aan vaderskant, M. commandant was met de rang van Breedmal of sergeant en was toegewezen aan het vierde bataljon van de provincie Herat in het Shindan-district en dat zijn belangrijkste rol die van inlichtingenofficier was, belast met het onderzoeken van de aanwezigheid van informanten binnen hun eenheid of bataljon. Hij stelt dat de exacte datum van zijn indiensttreding onbekend is en een uniform van een groenachtige kleur droeg, passend bij zijn functie en waarschijnlijk een wapen van het type M-4 had, hoewel hij niet zeker is van het exacte wapen. Voorts betoogt hij dat hij uitlegde dat M. periodiek bij hen op bezoek kwam en niemand op voorhand informeerde over zijn reisplannen en dat hij suggereerde dat M. oorspronkelijk in Mazar-i-Sharif had gewerkt voor zijn overplaatsing naar Herat maar geen toegang had tot gedetailleerde informatie over mogelijke opleidingen of de hiërarchie van M. binnen zijn overheidsdienst. Hij gaf ook aan de namen van zijn collega's niet te kennen, behalve die van twee dorpsgenoten S. en A. die ook met M. werkten en dat de meest recente documenten van M. verkregen werden via de vrouw van M. die ze via haar zus heeft doorgegeven. Met betrekking tot H., een andere oom aan vaderskant, beweerde verzoeker dat hij documenten met betrekking tot diens werk heeft maar dat ze op zijn telefoon zijn opgeslagen en dat hij ook aanbod om deze documenten na het interview te verstrekken. Wat de andere familieleden betreft die voor de overheid werkten heeft hij de namen van A. en S. genoemd maar ook toegegeven dat hij weinig informatie over heeft en benadrukt dat hij met deze neven die in Turkije verblijven, geen contact heeft. Hij besluit dat hij alle informatie heeft voorgelegd die hij heeft over het werk van zijn vader, oom en neven voor de overheid, met de nadruk op de beperkingen van kennis over specifieke details van hun functies. Verzoeker wijst er ook op dat hij de verwantschap met zijn oom niet verder kan bewijzen dan wat hij al heeft gedaan met de documenten die hij eerder aan het CGVS heeft verstrekt en dat het vragen om aanvullend bewijs onredelijk is gezien de omstandigheden en beperkingen waarmee hij wordt geconfronteerd in het kader van zijn asielaanvraag.

Wat betreft de dreigbrieven van de taliban acht verzoeker het onterecht dat het CGVS van mening is dat hij geen bedreiging zou kennen vanwege deze brief. Hij verwijst naar de chronische instabiliteit en abrupte regimeveranderingen in Afghanistan en het klimaat van angst en onzekerheid sinds de overname door de taliban en benadrukt dat het verlaten van zijn land geen eenvoudige optie is. Verzoeker betoogt voorts dat de herinneringsbrief als te onleesbaar is beoordeeld om te worden vertaald en dat dit suggereert dat de inhoud ervan mogelijk cruciale informatie bevat over de dreigingen waarmee hij wordt geconfronteerd. Verzoeker meent dat de moeilijkheden bij het vertalen van deze brief niet mogen worden geïnterpreteerd als een gebrek aan geloofwaardigheid maar als een obstakel voor het begrijpen van zijn werkelijke omstandigheden. Voorts stelt hij dat hoewel de zoon van M. niet lijkt vervolgd te worden elke individuele situatie uniek is en dat bedreigingen en vervolging kunnen variëren.

Vervolgens stelt verzoeker, waar de commissaris-generaal stelt dat gedwongen rekrutering niet bestaat, Amnesty International een rapport publiceerde, "*Amnesty International opinion on the EASO COI Report Afghanistan: Taliban Strategies – Recruitment*", juli 2012 waarin deze het tegendeel aantoonst "... (internetlink).

Wat betreft de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker benadrukt verzoeker dat hij tweemaal is gehoord door het CGVS in oktober 2023 en augustus 2024 en dat geen enkele significante tegenstrijdigheid is vastgesteld gedurende ongeveer acht uur verhoor, wat getuigt van de oprechtheid van zijn relaas en zijn geloofwaardigheid versterkt.

Wat betreft de ingediende bewijzen stelt verzoeker vooreerst dat in de Afghaanse context de normen voor documentverificatie niet zo streng kunnen zijn als in stabielere contexten en dat in conflictgebieden families van soldaten en overheidsmedewerkers vaak gedwongen zijn zich tevreden te stellen met informele documenten of persoonlijke foto's om hun familiebanden aan te tonen.

Hij wijst er ook op dat het CGVS op geen enkele manier heeft aangetoond dat de voorgelegde documenten vervalst zijn en de loutere mogelijkheid van vervalsing van documenten in Afghanistan is onvoldoende om te concluderen dat deze in dit specifieke geval frauduleus zijn. Hij meent dat de veronderstelling van authenticiteit zou moeten prevaleren. De foto's en andere persoonlijke documenten die hij voorlegde bewijzen voorts zijn inspanningen om zijn situatie te bewijzen ondanks de beperkte middelen waarover hij beschikt en in de onmogelijkheid om onweerlegbaar bewijs van vervolging te presenteren zouden zijn persoonlijke getuigenis en de voorgelegde documenten met een zekere mate van interpretatie moeten worden beschouwd.

Aangaande de bewijskracht van de ingediende documenten stelt verzoeker dat het CGVS de gewoonte heeft alle documenten uit Afghanistan te weigeren met als argument dat er vanwege corruptie en handel in valse documenten in Afghanistan geen waarde aan gehecht kan worden. Hij citeert twee arresten van de Raad en

stelt dat het duidelijk lijkt dat de grieven van het CGVS ongegrond zijn en verworpen moeten worden. Verzoeker wijst erop dat de originelen van de twee dreigbrieven zijn overgelegd en de envelop waarin zij zijn opgestuurd en dat er behalve algemene overwegingen geen concrete kritiek wordt geleverd op de brieven die nochtans centraal staan in zijn verhaal. Hij werd niet geconfronteerd met het feit dat zij louter op basis van algemene landeninformatie en zonder concrete analyse zouden worden afgewezen en verzoeker besluit nog dat in het licht van zijn profiel de beoordeling van het CGVS te streng en subjectief is en wijst op rechtspraak van de Raad en de Vaste Beroepscommissie inzake het voordeel van de twijfel.

Vervolgens gaat verzoeker in op zijn vrees in verband met verwestering. Verzoeker vreest als verwesterd beschouwd kunnen worden omdat hij Afghanistan reeds meer dan twee jaar heeft verlaten. Hij wijst op de waardevolle inzichten die het Nansen-verslag van oktober 2021 in dit verband kunnen bieden en op het feit dat vervolging in de zin van de VN-Vluchtelingenconventie toekomstgericht beoordeeld moet worden. Hoewel vervolging ondergaan in het verleden een vermoeden van toekomstige vervolging doet ontstaan in toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, is het er geen vereiste voor. De bewijsstandaard is die van de redelijke waarschijnlijkheid, waarbij de vrees van de verzoekers als gegrond wordt beschouwd indien: *“he can establish, to a reasonable degree, that his continued stay in his country has become intolerable...”*. Bovendien zal de vervolging niet beperkt zijn tot specifieke daden, maar in het algemeen een samenloop zijn van verschillende elementen. Dit is voldoende om de drempel van vervolging te bereiken.

Vervolgens gaat verzoeker in op de daden van vervolging die hij wegens zijn verwestering zou ondergaan. Hij stelt dat verschillende rapporten wijzen op een verhoogd risico op vervolging door de Taliban omwille van verwestering. De rapporten die verzoeker aanhaalt in dit kader zijn: het Danish Refugee Council rapport: *“Tilbagevendende til Afghanistan”* van oktober 2017 (internetlink), het EASO rapport: *“Afghan nationals perceived as ‘Westernised’* van 2 september 2020 (internetlink), Stahlmann, F., *“Studie zum Verbleib und zu den Erfahrungen abgeschobener Afghanen”* van 2019 (internetlink), Refugee Support Network rapport: *“After Return: Documenting the experiences of young people forcibly removed to Afghanistan”* van april 2016 (internetlink), het Asyls rapport: *“Afghanistan: Situation of young male ‘Westernised’ returnees to Kabul”* van augustus 2017 (internetlink), N. MAJIDI, *“Young Afghans Returning From Europe Face Isolation and Fear Back Home”* van 16 november 2016 (internetlink), het UN Security Council rapport *“Seventh report of the Analytical Support and Sanctions Monitoring Team submitted pursuant to resolution 2255 (2015) concerning the Taliban and other associated individuals and entities constituting a threat to the peace, stability and security of Afghanistan”* van 5 oktober 2016 (internetlink), C. GLADWELL, *“No longer a child: from the UK to Afghanistan”*, Forced Migration Review 2013, (62) 63. Voorts betoogt verzoeker dat de daden van geweld ook vanuit de gemeenschap kunnen komen. Dit staat hij door voorbeelden uit eerder aangehaalde rapporten, het Mixed Migration Center rapport: *“Distant Dreams: Understanding the aspirations of Afghan returnees”* van januari 2019 (internetlink) en het EASO COI rapport: *“Afghanistan: individuals targeted under societal and legal norms”* van December 2017 (internetlink).

Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting over de vervolgingsgronden en argumenteert als volgt: *“Ten eerste tonen verschillende bronnen aan dat Afghanen die terugkeren uit het Westen door de Taliban worden gezien als ongelovigen of afvalligen, spionnen en verraders. Er wordt hen dus een gewijzigde politieke overtuiging en houding ten aanzien van religie toegeschreven, hetgeen volgens artikel 48/3, § 5 Vw. volstaat voor een gegronde vrees voor vervolging.”* Hierbij verwijst verzoeker naar eerder aangehaalde rapporten, het Save the Children rapport: *“From Europe to Afghanistan: experiences of child returnees”* van 2018 en B. ROGGIO, *“Taliban denounces ‘deviant beliefs,’ including ‘satanic western and disbelieving ideologies’* van 10 juni 2020.

Verzoeker haalt in dit kader ook meerdere arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan en bespreekt deze. Verzoeker stelt ook dat verwestering een gegeven is dat per definitie voorkomt na het vertrek en dus is een toekomstgerichte en enigszins speculatieve beoordeling vereist.

Met betrekking tot het behoren tot een bepaalde sociale groep, betoogt verzoeker als volgt: *“Ten tweede is de groep van jonge ‘verwesterde’ Afghanen op zich een specifieke sociale groep die een grond vormt tot vervolging, zowel door de Taliban als door de Afgaanse autoriteiten en binnen de gemeenschap (artikel 48/3, §4, d) Vw.)”* Daarbij geeft hij een theoretische uiteenzetting van wat een sociale groep in de vluchtelingenrechtelijke zin is en betoogt hij dat verwesterde Afghanen en Afghanen die gepercipieerd worden als verwesterd zulke groep vormen. Dit staat hij aan de hand van het eerder aangehaalde rapport Asyls Afghanistan COI Repository, 1-29 september 2021 van 23 september 2021 (internetlink). Verder betoogt hij dat het behoren tot de sociale groep van verwesterden kan leiden tot vervolging binnen de Afgaanse gemeenschap. Hiervoor put hij uit L. SCHUSTER en N. MAJIDI, *“What happens postdeportation? The experience of deported Afghans”*, Migration Studies 2013, (1) 11, L. SCHUSTER en N. MAJIDI, *“Deportation Stigma and Re-migration”*, Journal of Ethnic and Migration Studies 2015, (635) 635- 636. 635-652, het Nansen rapport, *“Nood aan bescherming voor Afgaanse verwesterde vrouw”* van 2020 (internetlink), E. BOWERMAN, *“Risks Encountered after Forced Removal: The Return Experiences of Young Afghans”*, Forced Migration Review, 2017, (78) 79. Verder citeert hij uit het Refugee Law Initiative rapport: *“The fall of Kabul: International Protection in the context of the Armed Conflict and Violence in Afghanistan”* (internetlink), de EASO *“Country Guidance Afghanistan: common analysis and guidance note”* van December

2020 (internetlink) en het EASO “*Country of Origin Information Report*”, van januari 2022 (internetlink). Vervolgens citeert verzoeker een passage uit het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en stelt dat deze redenering *in casu* dient toegepast te worden. Hij betoogt dat hij duidelijk verwesterd is, dat hij nooit traditionele Afghaanse kleding draagt en zich casual kleedt, geen baard heeft en zijn haar op een moderne manier draagt en een westerse stijl heeft. Verzoeker stelt alle religies in België te respecteren en samen te leven met mensen van verschillende nationaliteiten en geslacht. Hij is volledig geïntegreerd in de westerse cultuur, wat problematisch zal zijn als hij terugkeert en hij heeft een openbaar Facebook profiel en zou zo gevonden kunnen worden (notities PO, p. 10). Bovendien heeft de dossierbehandelaar hier geen verdere vragen over gesteld. Wat de niet-zichtbare elementen van zijn verwestering betreft heeft verzoeker in de loop van de twee jaar dat hij in Europa heeft doorgebracht, zijn integratie geperfectioneerd en zich vertrouwd gemaakt met de westerse cultuur en mores. Hij betoogt vervolgens dat hij uit een ruraal en bijzonder conservatief dorp in Baghlan komt en dat de landeninformatie van de commissaris-generaal talrijke lekken en burgerslachtoffers vermeldt over deze regio. Er zijn verschillende Afghaanse groepen aanwezig in Baghlan, dat zwaar is getroffen door het conflict, hij is al twee jaar in Europa en zijn gedrag en waarden zijn aanzienlijk veranderd en er is bovendien het risico dat hij onder aandacht van de taliban zal komen aangezien hij lang genoeg uit het land is om te verwesteren en hij niet meer voldoende vertrouwd is met de plaatselijke gebruiken en normen. Verzoeker meent dat de cumulatie van de verschillende vervolgingsgronden tot een erkenning in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet moet leiden en dat indien de Raad van oordeel is dat de vrees voor vervolging niet voldoende is aangetoond, de beslissing moet vernietigd worden om verzoekers verwestering en bijzondere situatie te onderzoeken, wat tijdens zijn persoonlijk onderhoud niet gebeurd is.

Vervolgens gaat verzoeker in op de toekenning van de subsidiaire bescherming. Hij citeert eerst artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet en het arrest Diakité van het Hof van Justitie van de Europese Unie. Vervolgens lijst hij de verslagen op waar verwerende partij zich op heeft gebaseerd en stelt dat deze slechts gedeeltelijk of verkeerd zijn gelezen. Hij wijst erop dat de nationaliteit en de regio van herkomst van verzoeker niet wordt in twijfel getrokken door het CGVS en meent dat de commissaris-generaal een gedeeltelijke of verkeerde lezing heeft gemaakt van de beschikbare informatie. Verzoeker bespreekt de door het CGVS gebruikte informatie en betoogt dat het mogelijk is dat deze niet voldoende accuraat is en dat de geraadpleegde bronnen zelf aangeven dat de weergegeven cijfers slechts schattingen zijn en dat de VN Hoge Commissaris erop heeft gewezen dat journalisten en media specifiek gevisieerd worden. Verzoeker wijst er verder op dat bronnen in Afghanistan gecensureerd worden. Verzoeker betoogt dat de beschikbare informatie te fragmentarisch is en het niet redelijk is te spreken van een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Hij citeert uit het Nansen Rapport “*Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europese Asielagentschap in Afghaanse dossiers*” van 23 juni 2022 en stelt dat deze organisatie concludeerde dat de UNHCR Note van februari 2022 een significante bewijswaarde heeft, zwaarder dan de richtlijnen van het Europese Asielagentschap. Hij meent dan ook dat er minstens aanleiding is om hem subsidiaire bescherming te verlenen op deze grond.

Tenslotte gaat verzoeker in op de socio-economische situatie. Hij stelt ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 b) van de Vreemdelingenwet te vrezen vanwege de humanitaire en socio-economische toestand in Afghanistan en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan terecht zal komen in een situatie van extreme armoede waar hij niet in zijn elementaire levensbehoeften kan voorzien. Verzoeker wijst erop dat voor de Taliban machtsovername Afghanistan zich al in een zeer precarie economische situatie bevond, veroorzaakt door ernstige droogte, de Covid-19 pandemie en het gewapend conflict en dat deze situatie nog slechter is geworden. Hierbij haalt verzoeker persartikels aan van La Libre en VRT nws. Vervolgens stelt hij dat de verergering van de toestand in Afghanistan te wijten is aan de taliban. Verzoeker verwijst hierbij naar het EASO rapport “*Afghanistan Country focus - Country of Origin Information Report*” van januari 2022 (internetlink), persartikelen van La Libre, RTBF, France TV info, persberichten van UNHCR en de VN en het UK Home Office rapport, “*Country Policy and Information Note – Afghanistan: Fear of the Taliban*” van februari 2022. Verder verwijst verzoeker naar een passage uit de Nansen note: “*Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europese Asielagentschap in Afghaanse dossiers*” van 23 juni 2022 (internetlink) waar gesteld wordt dat het CGVS niet genoeg onderzoek heeft gevoerd naar de socio-economische situatie in Afghanistan. Ook wijst verzoeker erop dat indien hij op grond van het voorgaande niet valt onder het toepassingsgebied van de subsidiaire bescherming, de nodige maatregelen genomen moeten worden om een schending van artikelen 2 en 3 van het EVRM te vermijden. Verzoeker vraagt de Raad in hoofdde, hem te erkennen als vluchteling, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire bescherming toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

2.2. Verzoeker voegt de bestreden beslissing en de aanstelling BJB toe aan het verzoekschrift alsook een inventaris van de in het verzoekschrift geciteerde bronnen.

3. Over de rechtspleging

De commissaris-generaal is niet verschenen en heeft zich ook niet laten vertegenwoordigen ter terechtzitting.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: “Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de commissaris-generaal ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en de verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Aanvullende nota's

4.1. De commissaris-generaal legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota van 4 februari 2025 neer waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: (1) EUAA COI Query “Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf; (2) EUAA “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf; (3) EASO, “Afghanistan Country Focus” van januari 2022, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf; (4) EUAA, “Afghanistan Country Focus” van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202312/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf; (5) EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/countryguidance-afghanistan-2024>; (6) EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf; (7) EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif; (8) EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf; (9) UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan” van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>; (10) COI Focus “Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghansen sinds de machtsovername door de taliban” van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghansen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf; (11) EUAA COI Query “Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 2 februari 2024, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_deve en (12) EUAA “Afghanistan – Country Focus” van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf.

4.2. Verzoeker legt ter terechtzitting een aanvullende nota neer waarbij in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: opleidingscertificaat en getuigenissen.

5. Voorafgaand

5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de

Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van de feiten en omstandigheden en de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen.

De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

6.2. Het beschermingsverzoek is gebaseerd op verzoekers vrees voor vervolging door de taliban omwille van de beroepsactiviteiten van zijn vader en twee paternale ooms voor de machtsovername. Volgens zijn verklaringen was zijn vader sergeant bij het nationale Afghaanse leger en werkte hij in het educatief centrum, was zijn oom M. inlichtingenofficier bij het nationale leger en werkte zijn andere oom H. in de grensregio bij de nationale politie. Volgens zijn verklaringen vertrok verzoekers vader twee of drie dagen na de machtsovername vanuit zijn standplaats in Uruzgan naar zijn dorp Salarzai in de provincie Balkh maar hoorde verzoeker nadat zijn vader in Kandahar was, niets meer van hem. Een jaar en vier maanden na de machtsovername werd het lichaam van zijn vader gevonden.

In zijn arrest van 30 mei 2024 achtte de Raad nader onderzoek van de werkzaamheden van de paternale oom H. noodzakelijk om een correcte en gedegen beoordeling te kunnen maken van verzoekers eventuele nood aan internationale bescherming als familielid van een persoon die voor de overheid werkte en leek het de Raad aangewezen verzoeker hierover meer uitgebreid te horen middels een nieuw persoonlijk onderhoud.

Uit het administratief dossier blijkt dat het CGVS een nieuw persoonlijk onderhoud met verzoeker organiseerde op 20 augustus 2024 en daarbij omstandig werd gehoord over de beroepsactiviteiten van zijn paternale oom H. en het werk van zijn paternale neven voor de machtsovername.

Ook de werkzaamheden van de paternale neven van zijn vader, waarnaar hij ook tijdens het eerste persoonlijk onderhoud verwees, kwamen tijdens dit tweede persoonlijk onderhoud opnieuw aan bod. Verzoeker legde met betrekking tot deze paternale neven A. en S. geen documenten neer en na lezing van zijn verklaringen hierover tijdens beide persoonlijke onderhouden, dient in navolging van de bestreden beslissing te worden besloten dat deze niet kunnen overtuigen. Verzoeker weet over het werk van deze neven bijzonder weinig te vertellen en legt bovendien tegenstrijdige verklaringen af over waar zij verblijven. Verzoeker kan tijdens het tweede persoonlijk onderhoud immers enkel aangeven dat beiden voor het nationaal leger werkten, de ene in Kabul en de andere in Parman en dat S. ongeveer negen tot tien jaar in Kandahar heeft gewerkt. Verder verklaarde verzoeker tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op 11 oktober 2023 dat zij in Turkije waren en dat hij hen drie of vier maanden voor het laatst had gecontacteerd (NPO I, p. 15, 18). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker evenwel, gevraagd wanneer de laatste keer was dat hij contact met hen had: *“Momenteel, de laatste keer dat we daar toen waren voor de machtsovername hoorden we dat ze daar waren, maar na de machtsovername weet ik niet hoe het met hen is. Wonen ze daar nog steeds? Zijn ze vertrokken? Hebben ze problemen? Ik heb geen nieuws van hen”* (NPO II, p. 13). Geconfronteerd met het feit dat hij tijdens het vorige interview zei dat de neven van zijn vader in Turkije waren verklaart verzoeker zelf niet zeker te zijn van waar ze zijn, dat hij *“eigenlijk niet met hen gesproken [heeft] om zeker te zijn of ze in Turkije zijn of in andere landen zijn. Ik heb van andere mensen gehoord dat ze in Turkije of Iran verblijven, maar ik weet het zelf niet precies”* en *“Nee, ik heb geen contact met hen opgenomen”* (NPO II, p. 14). Verzoeker verklaart verder niet te weten waarom hij tijdens het persoonlijk onderhoud in oktober 2023 verklaarde dat hij met hen contact had opgenomen en stelt hen niet gesproken te hebben. Dat verzoeker de ene keer verklaarde met hen in juni of juli 2023 contact te hebben gehad en dat zij toen in Turkije waren en minder dan een jaar later uitdrukkelijk verklaart het laatst contact met hen gehad te hebben voor de machtsovername, niet te weten of zij in Turkije waren en hen niet gesproken te hebben, en hiervoor geen plausibele verklaring heeft, doet reeds twifelen aan de waarachtigheid van zijn verklaringen over de neven van zijn vader en hun door verzoeker aangemeten profiel. Er kan redelijkerwijze verwacht worden dat verzoeker consistente verklaringen zou afleggen over de vraag of hij al dan niet contact heeft gehad met zijn paternale neven en of hij op de hoogte is van hun verblijfplaats. De vaststelling dat hij integendeel diametraal tegenovergestelde verklaringen aflegt doet, mede gelet op het feit dat hij met betrekking tot de activiteiten van deze neven van zijn vader voor de voormalige overheid geen enkel begin van bewijs kan voorleggen, daar waar hij er wel in slaagde documenten met betrekking tot zijn vader en zijn paternale oom M. voor te leggen, afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over zijn neven en hun beweerde activiteiten voor de Afghaanse overheid voor de machtsovername. Ten overvloede blijkt uit zijn verklaringen dat zij, toen verzoeker nog jong waren, twee of drie jaar in Mazar woonden en daarna naar Nanghar verhuisden en zich amper kan herinneren of hij hen vaak zag toen ze in Mazar woonden omdat hij zo jong was (NPO II, p. 13) en kan hij verder niet aangeven welke concrete problemen deze neven van zijn vader omwille van hun vroegere activiteiten zouden gehad hebben. Met betrekking tot verzoekers verklaringen over de paternale neven van zijn vader die volgens hem

voor de overheid werkten, wordt in de bestreden beslissing bijgevolg terecht geconcludeerd dat deze niet overtuigen. Verzoeker voert geen ernstig verweer tegen de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing inzake zijn vage verklaringen over het werk van deze neven van zijn vader en de vastgestelde tegenstrijdigheden over waar zij verblijven. Hij beperkt zich immers tot toe te geven dat hij weinig informatie heeft en geen recent contact te hebben met deze neven en in het verzoekschrift, zonder dit verder enigszins te staven, te stellen dat zij momenteel in Turkije verblijven. Met dergelijk algemeen betoog slaagt verzoeker er geenszins in de vastgestelde tegenstrijdigheden te weerleggen en het gebrek aan kennis over hun werkzaamheden voor de machtsovername te verklaren.

Met betrekking tot het werk van verzoekers parternale oom H. legde verzoeker wel een aantal documenten neer ter staving van zijn verklaring dat deze oom voor de nationale politie werkte voor de machtsovername. Het gaat om kopieën van certificaten van het werk van zijn oom (AD, documenten, stukken 18 en 21), van zijn taskara (*idem*, stuk 22) en kopieën van foto's van het werk van zijn oom H., kopieën van foto's van verzoeker en zijn oom H. (*idem*, stukken 17 en 19).

Verder legde verzoeker tijdens het tweede persoonlijk onderhoud nog een aantal foto's neer die hij tijdens dit persoonlijk onderhoud heeft toegelicht en waaruit blijkt dat het om foto's gaat van zijn oom H. tijdens zijn werk in Afghanistan, van verzoeker en zijn oom van lang geleden in Afghanistan en van zijn oom in Iran (AD, documenten, foto's en documenten die tijdens 2de onderhoud werden besproken 20/08/'24). Verzoekers verklaringen over de werkzaamheden van zijn oom H. zijn veel beperkter dan de verklaringen die hij aflegde over het werk van zijn vader en oom M. die door de commissaris-generaal plausibel zijn bevonden.

Daarbij dient rekening te worden gehouden met het gegeven dat verzoeker verklaarde dat hij drie maanden voor zijn tweede persoonlijk onderhoud contact had met deze oom, zodat hij minstens de mogelijkheid had hem hierover verder vragen te stellen. Verzoeker verklaart dat zijn oom bij de grenspolitie, de gewone politie en de speciale eenheden was en er in totaal acht tot negen jaar werkte, dat hij voor de grenspolitie in Farah werkte en ook in Mazar, dat hij Satarman was en de politiepost en torens moest bewaken en deelnam aan gevechten en dat zijn uniform bij grenspolitie geel of groenachtig was. Uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt verder dat hij geen verdere vragen over de activiteiten van zijn oom kon verstrekken, zoals met betrekking tot de gevechten waaraan hij zou hebben deelgenomen, wat hij precies deed bij de speciale eenheden en wat zijn werk bij de grenspolitie precies inhield, noch welke opleidingen hij precies kreeg zoals op goede gronden in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd. *In casu* kon redelijkerwijze verwacht worden van verzoeker dat hij meer gedetailleerde kennis zou hebben over het werk van zijn oom H., indien deze daadwerkelijk voor de machtsovername zowel bij de gewone politie, de grenspolitie als de speciale eenheden zou gewerkt hebben. Niet alleen stond verzoeker immers in direct contact met zijn oom H. enkele maanden voor het tweede persoonlijk onderhoud, ook blijken de door hem neergelegde kopieën van documenten die betrekking zouden hebben op het werk van verzoekers oom H., specifieke informatie te bevatten over de soort opleidingen die hij volgde, wie de trainingen gaf en wie zijn oversten zijn. In de bestreden beslissing wordt hierover op goede gronden als volgt gemotiveerd: *“Daarenboven legde u meerdere documenten voor in verband met het werk van H. waarop verschillende informatie is terug te vinden. Zo legde u trainingscertificaten voor waarop stond wat voor trainingen uw oom volgde, wie de trainingen gaf en ook de namen van zijn oversten zijn hierop terug te vinden (zie administratief dossier, groene map, stuk 18, document 10 van stuk 20 en stuk 21). Verder legde u ook een badge van hem voor die afkomstig is van het Afghaans Nationaal Leger (zie administratief dossier, groene map, stuk 20, document 11). Bovenstaande zaken werden door u allemaal niet vermeld. Ondanks dat u verklaarde dat u niet meer kon zeggen over het werk van uw oom omdat hij u enkel over zijn documenten vertelde, kon u dus ook over die documenten amper iets kwijt (CGVS NPO 2, p.10-11). Nog sterker is dat u verklaarde dat u niet echt wist waarover de documenten gingen (ibid.). Over twee documenten (zie administratief dossier, groene map, stuk 20, documenten 1 & 2) kon u zelfs enkel zeggen dat ze van zijn werk waren (CGVS NPO 2, p.3). U wist niet precies wat voor documenten het waren (ibid.). Uw verklaring hiervoor was dat uw oom niet in details over zijn documenten vertelde (ibid.). Aangezien u tijdens uw eerste onderhoud aangaf dat u kon lezen en schrijven (CGVS, p.6) en u tijdens uw tweede onderhoud verklaarde dat uw oom u over zijn documenten vertelde (CGVS NPO 2, p.10-11), kon er verwacht worden dat u beter op de hoogte was van de inhoud van zijn documenten. Zeker aangezien het werk van uw oom één van de redenen is waarom u Afghanistan verliet en niet kan terugkeren. Uw beperkte kennis over de documenten wijst daarnaast ook op een gebrek aan interesse aangezien u de mogelijkheid had om u beter te informeren, maar u dit niet deed”* en *“Ook over de foto's die u van H. voorlegde, kon u niet veel zeggen. U kon enkel zeggen of een foto wel of niet op zijn werk genomen was, maar wist over het algemeen niet waar exact de foto's genomen werden of wie er, naast uw oom, mee op de foto's stond (CGVS NPO 2, p.7-9). Daarnaast kan er op geen enkele manier worden vastgesteld op welke plaats, welk tijdstip en in welke precieze omstandigheden de foto's genomen werden. Bovendien moet worden benadrukt dat er aan privé-foto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt getoond. In combinatie met uw beperkte verklaringen omtrent de foto's kon u ook niet bevestigen dat de persoon op de foto's daadwerkelijk uw oom H. is. Ook uit de foto's waarop u samen met H. te zien bent, kan niet worden opgemaakt of jullie familie zijn (zie administratief dossier, groene map, stuk 20, foto's 7 & 8). Ook de taskara die u van hem voorlegde, kan deze*

vaststellingen niet in een ander daglicht plaatsen (zie administratief dossier, groene map, stuk 22). Het gaat namelijk om een kopie van zijn taskera waaruit bovendien nergens blijkt dat jullie familie zijn. Daarenboven is, zoals eerder al werd aangehaald, ook de bewijswaarde van de taskera bijzonder relatief en volstaat deze dus niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen." Verzoeker voert geen enkel concreet verweer tegen deze pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Waar verzoeker in het verzoekschrift betoogt dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud informatie heeft onthuld over het werk van zijn oom M. voor de overheid en de familiebezoeken die deze oom aflegde, kan slechts worden vastgesteld dat dit betoog geen betrekking heeft op zijn beperkte kennis over de activiteiten en de documenten betreffende zijn oom H. en dat verzoekers verklaringen over het werk van zijn paternale oom M. in de bestreden beslissing niet in twijfel worden getrokken en diens problematische situatie plausibel maar dat het loutere feit dat hij een familielid is van een vroeger lid van het ANSF onvoldoende is om een nood aan bescherming in zijn hoofde aannemelijk te maken.

Wat verzoekers vrees voor vervolging betreft omwille van de activiteiten van zijn vader en paternale oom M. voor de voormalige Afghaanse overheid, kan volgens de bestreden beslissing gesteld worden dat de problematische situatie van zijn vader en paternale oom plausibel is op grond van verzoekers verklaringen en de beschikbare landeninformatie, maar dat het loutere feit dat verzoeker een familielid is van een vroeger lid van het ANSF onvoldoende is om een nood aan bescherming in zijn hoofde aannemelijk te maken.

In de EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*" van mei 2024 worden medewerkers van de veiligheidsdiensten van de voormalige regering, met inbegrip van leden van de ANDSF en de lokale politie (ALP) omschreven als een risicoprofiel. Voor de machtsovername waren personen die tot deze categorie behoorden een prioritair doelwit voor de taliban ook als ze geen dienst hadden. Aanvallen tegen regeringstroepen op legerbasissen, politiekantoren en controleposten, moorden executies, ontvoeringen en folteringen van gevangengenomen ANDSF-leden zijn gerapporteerd en uitdrukkelijk gelegitimeerd door de gedragscode van de taliban. Na de machtsovername werd weliswaar een algemene amnestie afgekondigd door de taliban ten aanzien van iedereen die tegen hen gevochten had en riepen zij voormalige medewerkers van de overheid op hun taak weer op te nemen, maar werden toch gevallen gerapporteerd waarin door de taliban wraak werd genomen tegen personen met dergelijke profielen (EUAA, "*Country Guidance: Afghanistan*", May 2024, p. 56-57). Ook familieleden van personen met dergelijk profiel werden gevisieerd. Een aantal bronnen omschrijven de houding en praktijken ten aanzien van voormalige medewerkers van de Afghaanse overheid als inconsistent, ad hoc en tegenstrijdig (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", December 2023, p. 56; EUAA, "*Afghanistan – Country Focus*", November 2024, p. 85). Vergeldingsacties vonden niet op dezelfde schaal plaats als onder het talibanregime in 2001 maar er wordt wel actief gezocht naar medewerkers van de voormalige regering. Er is sprake van intimidatie, detentie, marteling en moord op deze categorie personen en hoewel leden van het voormalige leger en veiligheidsdiensten meer gevisieerd worden, kunnen oud-medewerkers volgens een bron er nooit zeker van zijn dat zij niet op een bepaald ogenblik het slachtoffer zouden kunnen worden van een actie van de taliban en zich nooit veilig voelen (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 70). Hoewel wordt aangenomen dat het merendeel van de mensenrechtenschendingen van personen die onder dit profiel vallen in de maanden na de machtsovername hebben plaatsgevonden, worden ook in 2023 en de eerste zes maanden van 2024 nog steeds gevallen van buitengerechtigde moorden willekeurige arrestaties en detentie, foltering en verdwijningen van voormalige civiele en militaire medewerkers van de voormalige overheid door UNAMA en Rawadari en wijzen verschillende bronnen erop dat er sprake is van onder-rapportering onder meer als gevolg van het door de taliban gecreëerde angstklimaat waardoor families van slachtoffers hierover zwijgen (EUAA, "*Afghanistan – Country Focus*", November 2024, p. 87-88). Families van voormalige medewerkers van de overheid kunnen gevisieerd worden door de taliban, die soms overgaan tot hun arrestatie om voormalige medewerkers op te sporen.

In de EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*" wordt gesteld dat familieleden van personen die voor de veiligheidsdiensten van de voormalige Afghaanse overheid, waaronder het leger, werkten en familieleden van personen die banden hadden met buitenlandse troepen in bepaalde omstandigheden een gegronde vrees voor vervolging kunnen hebben, bijvoorbeeld wanneer de taliban naar dit familielid op zoek zijn. De loutere omstandigheid dat een verzoeker om internationale bescherming familielid is van iemand die voor het ANSF heeft gewerkt voor de machtsovername volstaat dus niet om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken op grond van het profiel van dit familielid.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker geen dergelijke zaken aanhaalt. Daarbij wordt overwogen dat hijzelf verklaarde geen persoonlijke vijandigheden of conflicten te hebben gehad in Afghanistan en geen geloofwaardige vervolgingsfeiten aanhaalde ten aanzien verzoeker of zijn familie in de periode die volgde. Verzoeker verklaarde dat hij wist dat zijn vader gearresteerd werd toen zij de dreigbrief ontvingen en dat hij al wist dat hij gearresteerd was voor zijn lichaam werd gevonden (NPO, p. 18). Hij verklaart over de brief dat deze werd afgegeven door iemand van het dorp aan zijn jongste broer en dat in die brief werd gezegd dat S., zoon van S.G. *"je moet jezelf overgeven aan ons. En als je dat niet zal doen, dan zullen we je doden, in elke hoek. Het hele land is in onze macht dus je kan nergens naar ontsnappen"* (NPO, p. 20). Het lijkt, in navolging van de bestreden beslissing niet erg waarschijnlijk dat de taliban nadat zij aan de macht waren gekomen nog een dreigbrief zouden sturen naar verzoeker aangezien zij op die manier

verzoeker op voorhand zouden waarschuwend dat zij niet alleen zijn vader maar ook verzoeker viseerden, wat dan weer aan verzoeker de kans zou gegeven hebben om zich aan de taliban te onttrekken. Deze vaststelling ondermijnt reeds de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over de bedreiging die hem te beurt zou zijn gevallen. Bovendien blijkt uit de vertaling van de dreigbrief die verzoeker neerlegde dat deze slecht leesbaar is en dat deze gericht is aan M.Z., zoon van G.M.? Verzoeker wordt in de leesbare vertaalde passages niet vernoemd, terwijl hij tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat deze brief aan hem zou gericht zijn en dat hij de taliban moest vervoegen.

Het is dan ook op goede gronden dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd: *“U verklaarde zelf dat u geen persoonlijke vijandigheden of conflicten had in Afghanistan (CGVS, p.16). Verder haalde u geen geloofwaardige vervolgingsfeiten aan ten aanzien van u of uw familie in de periode die volgde. Zo verklaarde u dat de taliban overal in het land de macht had en u een dreigbrief opstuurde waarin u werd gevraagd uzelf over te leveren. Als u dit niet deed, zou u worden gedood. In de brief werd volgens u ook expliciet verwezen naar uw vaders functie bij het leger (CGVS, p.16, 20). U stelde dat dit de algemene handelswijze van de taliban was, met name dat de taliban ook de familieleden van mensen die voor de overheid werkten, doodde (CGVS, p.17). Eerst stuurde de taliban een dreigbrief en dan werd de persoon in kwestie gedood (ibid.). Echter, kon u hiervan geen voorbeelden geven (ibid.). Uw beschrijving lijkt weinig genuanceerd en stemt niet overeen met de bij het CGVS beschikbare informatie en u kon uw afwijkende verklaringen ook niet aannemelijk maken. Het is hoe dan ook niet aannemelijk dat de taliban u, terwijl zij overal in het land de macht hadden, nog een dreigbrief stuurde. Door de dreigbrief gaven ze u bovendien de mogelijkheid om uzelf in veiligheid te brengen en het land te verlaten (CGVS, p.16-17, 20-21). De dreigbrief die u voorlegde was verder te slecht leesbaar om er een degelijke vertaling van te verkrijgen (zie administratief dossier). Er kon enkel uit worden opgemaakt dat M. G., zoon van G. M., gevraagd werd zich aan te melden bij de Strafcommissie van het Islamitische Emiraat (ibid.). Anders zou hij geen recht van klagen hebben (ibid.). Opvallend hieraan is dat de brief – in tegenstelling tot uw verklaringen – niet aan u maar aan uw oom M. G. lijkt te zijn gericht. Wanneer u hiernaar werd gevraagd, zei u enkel dat dit niet kon omdat uw naam en de naam van uw vader op de dreigbrief stonden (CGVS NPO 2, p.17). U legde dus geen bewijs voor van een dreigbrief die aan u was gericht. In verband met de dreigbrief moet worden opgemerkt dat er vervalste talibanbrieven verkocht worden aan verzoekers om internationale bescherming om hun vluchtrelaas te ondersteunen. Ook de door u neergelegde dreigbrief kan vervalst zijn of enkel en alleen zijn opgesteld met het oog op uw verzoek. Zie ook de **COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude** van 13 september 2024 (beschikbaar op*

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20240913.pdf).

Verzoeker voert aan dat rekening moet worden gehouden met de chronische instabiliteit in Afghanistan, met het klimaat van angst en onzekerheid en dat het essentieel is te begrijpen dat het land verlaten geen eenvoudige optie is gelet op financiële beperkingen. Hij wijst erop dat waar de dreigbrief als te onleesbaar werd beoordeeld om te worden vertaald, die suggereert dat de inhoud mogelijk cruciale informatie bevat over de bedreigingen waarmee hij wordt geconfronteerd. Verzoeker slaagt er met zijn betoog niet in bovenstaande motieven te weerleggen. Hij weerlegt hiermee immers geenszins dat hij zelf verklaarde geen persoonlijke vijandigheden te hebben gehad en dat de vertaalbare inhoud van de dreigbrief strijdig is met zijn verklaringen en verzoeker hierin niet vermeld wordt. Het klimaat van angst en onzekerheid in Afghanistan en de financiële moeilijkheden om het land te verlaten kunnen hieraan geen afbreuk doen. Voorts blijkt uit de landeninformatie dat met name dreigbrieven fraudegevoelig zijn en dat deze gemakkelijk kunnen vervalst worden. Er kan dan ook worden aangenomen dat het door verzoeker neergelegde document *in casu* weinig of geen bewijswaarde heeft met betrekking tot zijn verklaring dat hij in een dreigbrief van de taliban met de dood zou bedreigd worden. Dat de brief te slecht leesbaar is om een degelijke vertaling te verkrijgen door louter te stellen dat het CGVS de gewoonte heeft alle documenten uit Afghanistan te weigeren wegens de corruptie en handel in valse documenten en te stellen dat hieraan geen waarde kan worden gehecht en te citeren uit een arrest van de Raad van 11 maart 2019, dat geen precedentenwaarde heeft en waarvan verzoeker evenmin aantoont dat de feiten die eraan ten grondslag lagen dezelfde zijn als diegene die door verzoeker zijn aangevoerd, maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat hij op grond van een slecht leesbare dreigbrief die niet aan hem is gericht, een gegronde vrees voor vervolging heeft in Afghanistan. Waar verzoeker in het verzoekschrift nog verwijst naar de originelen van twee dreigbrieven en de envelop waarmee deze documenten zijn opgestuurd en dat het CGVS geen concrete kritiek levert op de inhoud van deze brieven, kan slechts worden vastgesteld dat zich slechts één dreigbrief in het administratief dossier bevindt en blijkt uit het voorgaande dat de dreigbrief die werd neergelegd welke degelijk inhoudelijk werd beoordeeld.

Voorts verklaarde verzoeker dat zijn paternale oom werd gedood op de tiende dag en zijn vader een jaar en vier maanden na de machtsovernamen en dat er niets gebeurde nadat hij Afghanistan verliet en dat zijn broers drie maanden nadat verzoeker in september 2022 in België aankwam ook Afghanistan verlieten. Hij verklaart, gevraagd of er iets gebeurde nadat hij Afghanistan had verlaten en voordat zijn vader werd gedood *“Nee, want wanneer ik het land verliet dan gaf ik de voogdij van mijn broers aan mijn zus en mijn vader was vermist dus er was niemand die problemen kon krijgen. Ze doodden mijn paternale oom op de tiende dag van de val, daarna verliet ik het land en gebeurde er niets meer”* (NPO, p. 21). Verzoeker verklaarde verder dat zijn zus nog in Afghanistan woont, dat er nog verre verwanten en neven wonen (NPO, p. 7), dat zijn zus aanwezig

was op de begrafenis van zijn vader in hun dorp en enerzijds dat de zoon van zijn oom M. in de provincie Balkh woont bij zijn paternale oom en anderzijds dat hij niet weet of hij er nog woont (NPO II, p. 11-12). Uit dit alles blijkt in elk geval dat verzoekers broer nog meer dan een jaar na de machtsovername en dus nadat zijn vader vermist was in zijn geboortedorp bleven wonen en hij geen gewag maakt van enige problemen die zij zouden hebben gekend tot hun beweerde vertrek uit Afghanistan en dat zijn zus er nog steeds woont en de begrafenis van zijn vader bijwoonde in het dorp. Uit dit alles blijkt dat verzoekers broers ook na verzoekers vertrek uit Afghanistan en de verdwijning van zijn vader nog meer dan een jaar zonder problemen in hun geboortedorp woonden en dat zijn zus er nog steeds woont en verzoeker evenmin melding maakt van enige problemen die zij of zijn broers zouden gekend hebben met de taliban omwille van de vroegere activiteiten van hun vader voor de Afghaanse overheid. Verzoeker laat de motieven van de bestreden beslissing inzake de situatie van zijn broers en andere familieleden in Afghanistan na de verdwijning en begrafenis van verzoekers vader en de dood van zijn oom en zijn eigen vertrek uit Afghanistan ongemoeid. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt weliswaar dat ook familieleden van voormalig personeel van de ANSF gevisieerd kunnen worden door de taliban maar dat wraakacties tegen voormalig personeel vooral onmiddellijk na de machtsovername plaatsvonden en dat familieleden vooral gevisieerd werden met het oog op het lokaliseren van voormalige leden van het ANSF. *In casu* dient te worden vastgesteld dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn vader en oom M. gedood zouden zijn door de taliban en dat de zijn broers die na zijn vertrek nog geruime tijd in zijn dorp bleven en zijn zus die er nog verblijft, nooit problemen kenden omwille van de activiteiten van verzoekers vader en diens oom M. voor de voormalige Afghaanse overheid. Er zijn bijgevolg in de huidige stand van zaken geen concrete indicaties dat verzoeker actueel omwille van de vroegere activiteiten van zijn vader en oom M. voor de machtsovername, actueel gevisieerd zou worden door de taliban in geval van terugkeer naar Afghanistans. Waar verzoeker betoogt dat het CGVS ten onrechte suggereert dat hij weinig informatie heeft onthuld over het werk van zijn vader en de functie van zijn oom M. beschrijft en diens familiebezoeken, kan slechts worden vastgesteld dat de vroegere activiteiten van zijn vader en oom M. niet worden betwist in de bestreden beslissing en dat verzoeker met dit betoog evenmin aantoonst dat hij als familielid omwille van hun voormalige activiteiten actueel gevisieerd zou worden door de taliban en om die reden vervolging riskeert.

Met betrekking tot de bedreigingen die zijn oom H. van de taliban zou hebben ontvangen, werd hierboven reeds vastgesteld dat verzoeker het beweerde profiel van deze oom niet aannemelijk heeft gemaakt en evenmin dat van zijn neven. Ook verzoekers verklaringen over de bedreigingen die zijn oom H. zou hebben ontvangen van de taliban, zijn weinig geloofwaardig, nu verzoeker over deze bedreigingen niets vermeldde tijdens het eerste persoonlijk onderhoud, terwijl ook toen over deze oom en zijn verblijf in Iran werd gesproken en hij toen verklaarde met hem in contact te staan en hij over de aard van de bedreigingen weinig blijkt te weten en terwijl hij nog contact had met zijn oom drie maanden voor het tweede persoonlijk onderhoud (NPO, p. 6) en zijn broers bij hem in Iran verblijven volgens zijn verklaringen. Voorts dient ook te worden vastgesteld dat verzoeker ook verklaarde tijdens het tweede persoonlijk onderhoud dat hij niet wist waar hij is (NPO, p. 6). In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gemotiveerd: *“Uw oom H. zou wel bedreigingen van de taliban hebben ontvangen (CGVS NPO 2, p.6). Er dient eerst en vooral herhaald dat het CGVS – zoals hierboven beargumenteerd – geen geloof hecht aan uw verklaringen over de werkzaamheden van uw oom H.. Ook uw verklaringen over de bedreigingen door de taliban die zouden zijn voortgevloeid uit zijn werkzaamheden kunnen niet overtuigen. Zo stelde u dat uw oom H. in Iran telefonisch bedreigd zou zijn door de taliban (CGVS NPO 2, p.6). Echter, werd hij al sinds zijn vertrek uit Afghanistan telefonisch bedreigd (CGVS NPO 2, p.6-7), maar zei u hier niets over tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud. Uw verklaring hiervoor was dat er tijdens het eerste onderhoud geen vragen over werden gesteld waardoor u er niet over sprak (CGVS NPO 2, p.16). Echter, werd er ook tijdens het eerste onderhoud over uw oom en zijn verblijf in Iran gesproken en had u nog steeds contact met hem (CGVS, p.13-14). Het feit dat uw oom nog bedreigingen van de taliban ontving, is een belangrijk element waarvan verwacht kon worden dat u dit zelf zou aangeven. U kreeg hiervoor tijdens het eerste onderhoud voldoende mogelijkheden. Zo werd er u gevraagd om alle redenen te geven waarom u uw land verliet en waarom u niet kan terugkeren (CGVS, p.16-17). Ook werd u meerdere keren gevraagd of u alles kon zeggen (CGVS, p.16-17, 23). Over de inhoud van de telefoontjes kon u dan weer enkel zeggen dat de taliban uw oom zei dat hij gedood zou worden als hij ooit werd opgepakt (CGVS NPO 2, p.15). U wist niet door wie precies van de taliban uw oom gebeld werd (ibid.). U vermoedde dat hij misschien verklikt werd door dorpelingen en de taliban hem verweet dat hij voor de voormalige overheid werkte, maar u kon dit niet met zekerheid zeggen (ibid.). Het is niet geloofwaardig dat u hier niet beter van op de hoogte was aangezien u nog contact had met uw oom en uw broers bij hem in Iran verbleven (CGVS NPO 2, p.15). Het is verder opmerkelijk dat uw oom in jullie laatste gesprek niets zei over de bedreigingen en dat u ook niet weet waar uw oom momenteel is (CGVS NPO 2, p.6-7, 9-10, 12, 15). U slaagde er dan ook niet in om de telefonische bedreigingen aannemelijk te maken. Van de neven van uw vader – wiens werkzaamheden u evenmin aannemelijk kon maken – kon u dan weer niet zeggen waar ze zijn en of zij ooit problemen gehad hebben omwille van hun werk (CGVS NPO 2, p.14). Verder zou er niets meer gebeurd zijn na uw vertrek uit Afghanistan (CGVS NPO 2, p.17). Bovenstaande elementen hebben verder een negatieve invloed op de geloofwaardigheid van uw eigen vrees in geval van terugkeer naar Afghanistan.”* Verzoeker voert geen enkel concreet verweer tegen deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de beweerde bedreigingen die zijn oom H. en zijn

neven zouden hebben gekregen van de taliban omwille van hun vroegere activiteiten voor de voormalige Afghaanse overheid en volgt hieruit dat verzoeker evenmin aannemelijk maakt om die reden gevisieerd te zullen worden door de taliban in geval van terugkeer.

Met betrekking tot de door verzoeker neergelegde documenten die betrekking hebben op het werk van verzoekers vader en oom M. wordt gesteld in de bestreden beslissing dat deze zijn verklaringen over hun werk enkel ondersteunen en dat dit elementen betreft die in de beslissing niet in twijfel worden getrokken. Verzoekers algemene betoog inzake de normen voor documentverificatie, dat niet is aangetoond dat de neergelegde documenten vervalst zijn, dat de foto's en andere persoonlijke documenten getuigen van een familieband met mensen die voor de overheid werkten en dat de moeilijke context van het verkrijgen van documenten met perfecte authenticiteit en diens goede trouw dient erkend te worden, is bijgevolg niet dienstig wat betreft de stukken die betrekking hebben op het werk van zijn vader en oom M. en kan niet volstaan om de bovenstaande analyse inzake de door hem neergelegde documenten met betrekking tot zijn oom H. om te buigen. Verzoeker brengt immers, zoals reeds aangehaald, geen enkel concreet element aan met betrekking tot laatstgenoemde documenten en zijn verklaringen over zijn oom H. dat de conclusie dat aan de beweerde activiteiten van zijn oom H. geen geloof kan worden gehecht, weerlegt.

Waar verzoeker tenslotte nog verwijst naar een Amnesty International rapport van juli 2012 dat een EASO COI rapport over rekruteringsstrategieën van de taliban kritisch analyseert en tot een andere conclusie komt dan wat in het EASO rapport wordt gesteld, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker zich nooit op een vrees voor rekrutering door de taliban heeft beroepen, zodat de bijgebrachte analyse niet relevant is voor de beoordeling van het huidige beschermingsverzoek en verzoeker evenmin de relevantie ervan aantoonst.

Waar verzoeker met betrekking tot zijn verklaringen over zijn leeftijd nog de resultaten van de leeftijdstest op vraag van de Dienst Voogdij betwist en verwijst naar een resolutie van het Europees Parlement van 2013 en een verklaring van de orde van geneesheren van 20 februari 2010 en een citaat van het Platform Minderjarigen in Ballingschap, wijst de Raad erop dat hij geen rechtsmacht heeft om de wettigheid van de beslissing van de Dienst Voogdij na te gaan en deze beslissing eventueel te vernietigen. Verder dient te worden vastgesteld dat uit niets kan blijken dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid onder artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State om een beroep aan te tekenen tegen de beslissing van de Dienst Voogdij en wijst er op dat de beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken. Ook ten aanzien van de Raad staat de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij bijgevolg vast.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en verzoeker het voordeel van de twijfel niet kan worden gegund. Verzoekers theoretische betoog inzake het voordeel van de twijfel doet niet anders besluiten.

In acht genomen verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde documenten, beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie, maakt verzoeker de door hem voorgehouden activiteiten van zijn oom H. en zijn beide neven voor de voormalige Afghaanse overheid niet aannemelijk omdat zijn verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn. Hij maakt verder, gelet op hetgeen hierboven is vastgesteld met betrekking tot de situatie van zijn directe familieleden en de voorgelegde dreigbrief geen actuele vrees voor vervolging aannemelijk louter omwille van zijn profiel als familielid van personen die voor het ANSF hebben gewerkt.

6.3. Verzoeker voert ook een vrees voor vervolging aan omwille gepercipieerde verwestering in geval van terugkeer naar Afghanistan.

Met betrekking tot de door verzoeker aangevoerde vrees om als terugkeerder uit België als 'verwesterd te worden beschouwd, wijst de Raad na lezing van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier op het volgende.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 18).

De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten ondertussen verankerd is, al blijft discussie bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 27). In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 26).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.).

Op 31 juli 2024 werd door de *de facto* autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven, een voorwaarde opdat vrouwen het huis kunnen verlaten.

Het is vrouwen verboden om naar vreemde mannen te kijken, terwijl het mannen niet is toegestaan te kijken naar het gezicht of het lichaam van niet-verwante vrouwen. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledivoorschriften, zoals voor vrouwen het bedekken van het gehele lichaam en hun aangezicht om sociale onrust te vermijden (sinds mei 2022 geldt deze instructie om hun aangezicht te bedekken bij voorkeur door middel van een burka), en bevat tevens het verbod van een on-islamitische haarstijl en het scheren van een baard korter dan de voorgeschreven lengte voor mannen. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV personeel ertoe gehouden is inbreuken door ‘mentaal gehandicapte personen’ en kinderen te beëindigen (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 30, 34-44). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem. Er is evenwel nog geen noemenswaardige toepassing van de moraliteitswet als dusdanig gemeld (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 29, 35).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 27).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, december 2023, p. 27 en november 2024, p. 47).

In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’ – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. ‘*Zina*’ is één van de ‘*hudud*’-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 7, voetnoot 1).

Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die samen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96) en van een video die in juni 2024 circuleerde van een jongen met sporen van seksueel misbruik en die volgens Afghaanse media door een lokale veiligheidscommandant was gestraft omdat hij telefoneerde met een meisje (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 39). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van ‘*zina*’ en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke ‘*hudud*’-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*” waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Ook AW en Rawadari rapporteerden gevallen van zweepslagen (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot ‘*qisas*’-straffen, 37 tot steniging en 103 tot ‘*hudud*’-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130). Volgens de lokale media bron Hasht-e-Subh, op basis van cijfers van het *de facto* Hooggerechtshof en eigen berichtgeving, werden 715 personen (waarvan 136 vrouwen) onderworpen aan zweepslagen in de periode tussen de machtsovername en 17 augustus 2024 in de 31 Afghaanse provincies.

Deze straf werd opgelegd onder meer wegens buitenechtelijke relaties, diefstal maar ook het niet naleven van de kledijvoorschriften, het drinken van alcohol en het telefoneren met ‘niet-mahram’ personen (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 47).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad-hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 96).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de “*geloofsethiek en denkwijze*” van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021 in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 50-51).

Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat honderdduizenden Afghanen zijn gerepatrieerd vanuit Iran en Pakistan in 2024, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst en ondervraagd werden. Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, “*Afghanistan – Country Focus*”, november 2024, p. 44-45). Volgens sommige (deels anonieme) bronnen zijn controles op de luchthaven van Kaboel zeer grondig en hebben *de facto* immigratie ambtenaren lijsten van gezochte personen waaronder voormalige medewerkers van de ANDSF. Een andere, anonieme, bron stelt dat de taliban weinig informatie hebben over

teruggekeerde personen en dat terugkeerders misschien de les gespeld krijgen door een mullah over de gevaren van emigratie. Volgens een mensenrechtenactiviste die buiten Afghanistan actief is, zou terugkeer voor personen die geen problemen hebben met *de facto* autoriteiten mogelijk zijn, maar zou dit wel een probleem kunnen zijn voor personen met een hoog profiel (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 45, wat in de lijn ligt van wat eerder door een anonieme organisatie binnen Afghanistan werd gesteld, zie EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 53-55; Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, “*Afghanistan: targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen, dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51, EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade.

Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit de objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*" wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen worden bijgetreden (EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*", mei 2024, p. 57-61).

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen bijbrengt waaruit zou kunnen blijken dat hij 'verwesterd' is of de religieuze, morele en sociale normen in het buitenland heeft overschreden of als dusdanig zou kunnen gepercipieerd worden in geval van terugkeer naar Afghanistan en zijn regio van herkomst. Verzoeker is een volwassen man die reeds meerderjarig was toen hij in België aankwam.

Door louter te verwijzen naar algemene landenrapporten en zijn verblijf in Europa gedurende twee jaar maakt verzoeker niet concreet aannemelijk dat hij daadwerkelijk 'verwesterd' zou zijn of dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd in geval van terugkeer of dat hij zal worden gezien als iemand die de religieuze, sociale en morele normen heeft overschreden.

Verzoeker verwijst naar zijn verblijf sinds twee jaar in Europa, het feit dat hij zich casual kleedt en een westerse stijl heeft en geen baard draagt, alle religies respecteert en volledig geïntegreerd is in de westerse cultuur en dat hij een openbaar Facebookprofiel heeft. Hij legt bij aanvullende nota twee brieven van zijn werkgever neer en een attest veilig werken met reachtrucks. Uit zijn verklaringen ter terechtzitting blijkt dat het om een bedrijf gaat dat bloem en kruiden produceert en dat hij voordien in een bedrijf werkte waar hij onderdelen voor fietsen moest scannen. Hieruit kan weliswaar blijken dat verzoeker in België werkt en dat zijn werkgever tevreden is over hem, wat uiteraard zeer lovenswaardig is maar hieruit kan niet afgeleid worden dat verzoeker daadwerkelijk verwesterd zou zijn noch dat hij omwille van zijn activiteiten in België in geval van terugkeer zal worden beschouwd als iemand die de religieuze, sociale en morele normen die in Afghanistan gelden, heeft overschreden en om die reden zal worden vervolgd.

Verzoekers algemene betoog volstaat evenmin om aan te nemen dat hij een opvatting, gedachte of mening heeft die een uiting is van oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of zijn omgeving in zijn regio van herkomst, een afwijkende religieuze overtuiging heeft waardoor hij vervolging riskeert in geval van terugkeer of tot een specifieke sociale groep behoort zoals uitgelegd in de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Hij maakt met zijn loutere verwijzing naar zijn verblijf in Europa, zijn Facebookprofiel en zijn verklaring ter terechtzitting dat hij graag naar discotheken gaat, alcohol drinkt en hier graag zijn leven zou opbouwen; niet aannemelijk dat hem dergelijke gedachte, opvatting of mening of religieuze overtuiging zal worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap in zijn regio van herkomst of dat bij hem sprake is van een voor zijn identiteit of morele integriteit dermate fundamenteel kenmerk of geloof dat van hem niet mag worden geëist dat hij dit opgeeft. Er kan begrip worden opgebracht voor verzoekers wens om zijn leven in België verder te zetten maar dit kan niet volstaan voor het verlenen van internationale bescherming. Verzoeker legt behalve de verklaringen van zijn werkgever, ook geen stukken neer met betrekking tot zijn facebookprofiel en zijn vrijetijdsbesteding zodat zijn verklaringen hierover in de huidige stand van zaken louter beweringen zijn. Verzoeker concretiseert zijn beweerde 'gepercipieerde verwestering' onvoldoende.

Verzoeker kan niet volstaan met een algemeen betoog inzake de risico's voor teruggekeerde verwesterde Afghanen onder verwijzing naar algemene landenrapporten en studies om aannemelijk te maken dat hij verwesterd is of als dusdanig zal worden gepercipieerd in geval van terugkeer.

De Raad wijst er op dat het aan de verzoeker toekomt om zijn vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) 'verwestering' of beïnvloeding door buitenlandse waarden of normoverschrijding te concretiseren en kan slechts vaststellen dat hij daar op basis van zijn algemeen betoog niet in slaagt.

Hierboven werd reeds gesteld dat uit de landeninformatie niet kan blijken dat voor elke Afghaan die terugkeert louter omwille van zijn verblijf in het buitenland een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen noch dat elke Afghaan louter omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit het tegendeel kan blijken. Daarbij merkt de Raad ook op dat verzoeker in zijn verzoekschrift enkel verwijst naar dezelfde of gelijklopende informatie als degene waarop de commissaris-generaal zich baseert en waarop de analyse door de Raad is gestoeld. De door verzoeker aangehaalde informatie is dus niet van die aard dat zij afbreuk kan doen aan voorgaande vaststellingen.

Verder stelt de Raad vast dat uit het voorgaande is gebleken dat hij geen geloofwaardige problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan heeft aannemelijk gemaakt zodat hij evenmin aannemelijk maakt dat hij omwille van problemen uit het verleden in de negatieve aandacht van de taliban zal komen te staan in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn huidig beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging.

Wat betreft verzoekers betoog in zijn verzoekschrift over het leven onder talibanbewind en de talrijke mensenrechtenschendingen, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afgaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te verwijzen naar algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken louter omwille van zijn verblijf in Europa en in België, in geval van terugkeer naar zijn provincie Kabul, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet concreet aannemelijk dat hij omwille van zijn verblijf in België daadwerkelijk verwesterd is of in geval van terugkeer als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden.

6.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

7.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij vervolging riskeert omwille van de beroepsactiviteiten van zijn vader en paternale oom M. voor de voormalige overheid, het beweerde profiel van zijn oom H. en zijn neven niet aannemelijk maakt omdat zijn verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn en dat evenmin is aangetoond dat hij, in geval van terugkeer vervolging riskeert omwille van een (toegeschreven) normoverschrijding of beïnvloeding door buitenlandse waarden/verwestering' op basis van zijn verblijf in het buitenland.

In zoverre verzoeker zich beroept op de verslechterde humanitaire situatie in Afghanistan na 15 augustus 2021, wijst de Raad er op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG (heden de Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet worden voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend worden voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen concrete informatie aan die anders doet besluiten. Dat de humanitaire en socio-economische omstandigheden in Afghanistan precair zijn en verslechterd zijn na de machtsovername wordt niet betwist. Door te citeren uit dezelfde landenrapporten als diegene waarop de commissaris-generaal zich baseert en waarop bovenstaande analyse is gebaseerd toont verzoeker geenszins aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Dit blijkt evenmin uit de andere door verzoeker geciteerde bronnen. In zoverre verzoeker erop wijst dat de humanitaire crisis nog wordt verergerd door de gedragingen van de nieuwe *de-factore* regering en dat het een direct gevolg is van de internationale sancties die werden genomen wegens de "*niet-democratische aarde van de Taliban regime*", wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar het arrest met nummer 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, kan worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet concreet aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

7.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: het NRF) en de Afghanistan Freedom Front (hierna: AFF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024.

De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten van Afghanistan. Het NRF was in de eerste negen maanden van 2024 actief in de provincies Herat en Kabul en veel minder in hun voormalige bolwerk, de provincie Panjshir.

Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *hit and run*-aanvallen, hinderlagen en doelgerichte aanvallen tegen de *de facto* autoriteiten.

ISKP daarentegen viseert zowel de *de facto* autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan en het daarin vervatte cijfermateriaal met betrekking tot het aantal aanvallen, slachtoffers en burgerdoden, blijkt dat, ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024 - in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers - , de algemene veiligheidssituatie positief blijft evolueren en dat de tendens van een daling van het geweld zich voortzet en consolideert. Het geweld dat heden nog plaatsvindt in Afghanistan, is daarenboven grotendeels doelgericht van aard. Zo hadden de dodelijkste incidenten betrekking op aanvallen door ISKP tegen sjiitische Hazara's.

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Er is heden een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en de ontheemding als gevolg van conflict is vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die nog plaatsvindt is het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen *de facto* strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie EUAA *Afghanistan Country Focus* van november 2024, p. 59: "*In early September 2024, IDMC noted two cases of conflict-induced displacement in its preliminary estimates, involving 820 persons in the district of Zazi Maidan (Khost Province) being displaced due to border incidents between de facto Afghan forces and Pakistani forces.*") UNHCR rapporteert 733 300 terugkeerders enkel uit Pakistan in de periode tussen september 2023 en september 2024 (EUAA *Afghanistan Country Focus* van november 2024, p. 58).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van november 2024 nog steeds actueel. De door verzoeker geciteerde informatie met betrekking tot de veiligheidssituatie in Afghanistan dateert van voor de rapporten waarop bovenstaande analyse is gebaseerd en liggen in dezelfde lijn. Deze informatie doet bijgevolg niet anders besluiten.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Balkh. Uit landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de “*Country Guidance Afghanistan*” van mei 2024.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

8. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn voogd en advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Hij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad verwijst naar wat hierboven werd besproken en waaruit volgt dat verzoeker de beweerde problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk maakt gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen hierover. Bijgevolg is verzoekers verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend vijftientwintig door:

K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET